

[Niels Westerby.]

Det, jeg gerne vil have lov til at understrege i den nuværende situation, er, at målet er ved at være fuldt. Det er meget vigtigt for dansk folkestyres evne til at leve, at vække tillid i befolkningen, at man nu også er i stand til at løse befolkningens praktiske problemer. Ethvert folkestyres, ethvert demokratis, levedygtighed vil altid blive målt på, om det er i stand til at løse den almindelige borgers problemer i den praktiske hverdag. Er vi ikke i stand til det, så vil demokratiet på længere sigt blive truet og i hvert fald svækket.

Der hænger altså mange andre vigtige sider sammen med, om vi nu er i stand til at føre den rigtige økonomiske politik, og må jeg her have lov til at nævne, at der i dag er blevet offentliggjort et nyt pristal for november måned 1967, og det viser, at der nu, allerede før devalueringens pris- og omkostningsstigninger sætter ind, er udløst 2 dyrtidsportioner. Jeg må naturligvis tage et forbehold: hvis det skulle vise sig i den kommende tid, at priserne skulle falde, således at vi i de kommende par måneder fik lavere pristal, ja, så ville det selvfølgelig påvirke reguleringspristallet i januar i nedadgående retning, og så ville dette pristal ikke udløse to pristalsportioner. Men det er der jo slet ikke nogen chance eller mulighed for. Allerede i denne måned og i næste måned vil devalueringens pris- og omkostningsstigninger sætte ind, og vi må regne med, at der også af andre årsager vil blive pris- og omkostningsstigninger, så det er helt sikkert, at der bliver to portioner på grundlag af reguleringspristallet for januar, og at dette ville være sket, ganske uanset om devalueringen var blevet foretaget. Devalueringens pris- og omkostningsstigninger skal lægges ovenpå, og det fører mig frem til at sige, at man herinde i tinget og partierne imellem bliver nødt til at se i øjnene, at det meget nemt kan udvikle sig derhen, at vi allerede til efteråret 1968 vil komme til at opleve en situation, hvor reguleringspristallet vil udløse to nye portioner.

Sammenhold alt dette med væsentligheden i, at vi af så mange forskellige grunde bør holde igen på vort pris- og omkostningsniveau som et led i at holde den fulde beskæftigelse, som et led i at fremme eksporten og udviklingen på vor valutabalance,

som et led i næsten alle de gode sider af dansk økonomisk liv, som vi alle trakter efter at opnå. Det tror jeg man skal holde fast ved i den foreliggende situation.

Jeg har sagt, at regeringens forslag er i forhold til den problemstilling, der ligger foran os, halvgjort arbejde. Vi har foreslået meget mere vidtgående indgreb, ikke som et mål i sig selv, men som et middel til at opnå de mål, som vi alle ønsker vi skal nå frem til. Men jeg må ærligt erkende, at det, vi har foreslået fra liberalt centrums side, i hvert fald ikke ligger i overkanten af det, der er nødvendigt og vil vise sig at blive nødvendigt. Hvis jeg skal give en karakteristik af det, så bliver det i hvert fald nærmest den, at det ligger en lille smule i underkanten af det, der er det nødvendige. Det er den problemstilling, som vi står over for, og som vi bør erkende, og som vi alle, befolkning såvel som partier og politikere, kommer til at betale en høj pris for ikke at erkende.

Hr. Per Hækkerup sagde under sin store tale i formiddags, at det var et socialt afbalanceret forslag, regeringen var kommet med, og jeg må da naturligvis give ham ret i, at der er en vis social balance i det i forholdet mellem lønmodtagere og ikke-lønmodtagere. Lønmodtagerne har i øjeblikket efter gældende regler krav på, ret til, at få udbetalt de to dyrtidsportioner til marts-april 1968. Hvis vi nu fra folketingets side kommer og siger — og det har folketinget ret til at gøre, det åbner grundloven fuld mulighed for — til lønmodtagerne: nu skal I afgive den ene portion til marts-april måned, så er dette i forhold til de gældende regler en forringelse af lønmodtagernes stilling. Hvis man går ud fra, at det, man foreslår, skal være socialt afbalanceret — og det lægger vi stor vægt på at det bliver — må man naturligvis også lægge tilsvarende byrder på ikke-lønmodtagerne, og det er her, spørgsmålet om en engangsskat kan komme ind i billedet.

Man tager i ét år dyrtidsportion eller dyrtidsportioner fra lønmodtagerne; så må man også i ét år tage en tilsvarende engangsskat fra ikke-lønmodtagerne. Men når jeg siger, at jeg må give hr. Per Hækkerup ret i, at det til en vis grad er socialt afbalanceret, så må jeg også lægge tryk på ordene „til en vis grad“, for imellem ikke-lønmodtagerne,